

A Pécsi Ítéltábla a Szalma & Partnerei Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Szalma Miklós ügyvéd fél címe) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a Gárdos, Füredi, Mosonyi, Tomori Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Tomori Erika ügyvéd és dr. Gárdos Péter ügyvéd fél címe) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Zalaegerszegi Törvényszék 2016. június 8. napján kelt 6.P.20.021/2016/19. számú ítélete ellen a felperes által 20. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

### **í t é l e t e t :**

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek tizenöt napon belül 1.514.300 (egymillió-ötszáztizennégyezer-háromszáz) forint másodfokú perköltséget, valamint az állam javára - az illetékes állami adóhatóság felhívására, az ott írt módon és számlára - 2.500.000 (kettőmillió-ötszázezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

### **I n d o k o l á s**

A felperes 2007. október 18. napjától az alperes ügyfele. A peres felek ekkor megállapodás pénzügyi szolgáltatások nyújtásáról kiemelt magánügyfelek részére megnevezésű megállapodást, betéti keretszerződést és átváltható prémium betétekhez kapcsolódó betéti keretszerződést kötöttek. Az átváltható prémium betét jellemzője, hogy a tőke a futamidő végén egy előre meghatározott referencia-árfolyam árfolyamszintjétől függően kerül visszafizetésre vagy az eredeti, vagy a referencia devizában, a kikötött feltételes átváltási árfolyamon számítva. A felperes a kedvező kamat ellenében árfolyamkockázatot vállalva számos ilyen ügyletet kötött az alperessel.

Az alperes 2007. évtől saját számlás befektetési szolgáltatásként árfolyamindex swap ügyletet vezetett be, melynek lényege az árfolyamváltozásra vonatkozó fogadás, spekuláció. Az ötéves futamidő alatt évi egy alkalommal, az úgynevezett kamatforduló napon a szerződő felek kölcsönösen a névérték kamataival tartoznak egymásnak, az alperes által fizetendő kamat a névérték CHF LIBOR-nak megfelelő kamata, míg az ügyfél ugyanennek a kamatnak 1,2 %-kal csökkentett, de az ún. árfolyamindexszel növelt összegét fizeti. Az árfolyamindex nulla minden olyan esetben, amikor az árfolyam nem éri el a felső árfolyamhatárt (ami jellemzően messze esik az ügyletkötés időpontjában irányadó árfolyamtól, körülbelül 20%-os mértékű árfolyamgyengülés váltja ki az ügyfél fizetési kötelezettségét). A felső határ alatti árfolyam esetén így az ügyfél a névérték évi 1,2%-ának megfelelő nyereséget ér el, a felső határ feletti árfolyam esetén azonban az általa fizetendő kamat, és így a veszteség az árfolyam további gyengülésével arányosan növekszik. Lényeges, az ügyfelek számára jelentős nyereség elérését lehetővé tevő jellemzője az ügyletnek, hogy abban az

aktuális árfolyamhoz közel eső alsó árfolyamhatárt (kiütési szintet) is meghatároznak, melynek a figyelési időszak alatti bármely időpontban (akár igen rövid idő alatt történő) elérése esetén az ügylet lezárul (kiütődik), és az ügyfél megkapja a névérték teljes fennmaradó futamidőre járó 1,2% mértékű kamatának jelenértékét. Az ügyletet a névérték meghatározott százalékanak megfelelő óvadék biztosítja, amit árfolyamgyengülés esetén felhívásra ki kell egészíteni.

2008 februárjában a privát banki tanácsadó hívta fel a felperes figyelmét a fenti ügyletre, amit ekkor még magánszemélyek nem köthettek meg. 2008. február 12. napján az alperes treasury munkatársa, **A L** a felperes és üzlettársa, mint a **B Kft.** tulajdonosai számára tájékoztatót tartott, ismertette az ügylet jellemzőit és feltételeit, átadta az alperes által rendszeresített prezentációs anyagot, és az ahhoz tartozó kockázatfeltáró nyilatkozatot. Az anyag grafikusán szemléltette az előző öt év árfolyamváltozásait, kockázatként tüntette fel azt az esetet, ha a forint jelentősen gyengül a megjelölt devizanemekkel (EUR, CHF) szemben. Az elérhető évi 1,2% finanszírozási előny mellett kitért arra, hogy az alperes a forint lényeges és tartós gyengülésére nem számít, míg az alsó korlát elérésére reális esély mutatkozik.

Az alperes az árfolyamindex swap ügyletek kapcsán arról is tájékoztatást adott, hogy az árfolyamindex swap ügylet általában az ügyfelek számára kedvező eredménnyel zárult, az ügyletben meghatározott kiütési feltétel viszonylag rövid időn belül bekövetkezett. A **B Kft.** kamatswap ügyletet nem kötött.

A peres felek 2008. április 1. napján tőzsdei és tőzsdén kívüli azonnali és származtatott, valamint strukturált betéti ügyletek kötésére keretszerződést (a továbbiakban: keretszerződés) kötöttek. A keretszerződésben mindkét fél nyilatkozott arról, hogy független, a saját megítélésén és az általa igénybe vett tanácsadók tanácsain alapuló döntéseket hoz abban a kérdésben, hogy a szerződés és az adott ügylet számára megfelelő-e. A kölcsönös nyilatkozatok szerint mindkét fél képes arra, hogy értékelje és tudomásul vegye az adott ügylet lényegét, feltételeit és kockázatait.

A felperes ugyanezen a napon két kockázatfeltáró nyilatkozatot is aláírt. E szerint tudomása van arról, hogy a származtatott ügylet az azonnali ügyletet meghaladó mértékű, különleges kockázatot jelent számára, a nyereség és a veszteség is többszöröse lehet a bank részére átadott alapbiztosítéknak/fedezetnek. Az árfolyamindex swap megkötésével a kamatkockázat egy része devizakockázattá alakul át, mely elvben korlátlan kockázatot jelenthet. A tőkeösszegnek megfelelő nagyságú opciók évenkénti eladásával tőkeáttételes pozíció jön létre, amely különösen érzékeny a mögöttes termékek (elsősorban az árfolyam) alakulására.

A felperes 2008. április 2. napján a kockázatviselő képességével, pénzügyi eszközökre vonatkozó ismereteivel, jövedelmi helyzetével és befektetési céljaival kapcsolatos, az alperes által jogszabályi előírás alapján rendszeresített egységes alkalmassági és megfelelési tesztet (a továbbiakban: MiFID teszt) töltött ki. A MiFID teszt 9. pontjában foglalt azon kérdésre, hogy elsősorban milyen céllal fekteti be a pénzét, úgy nyilatkozott, hogy hosszú távú megtakarításokban gondolkodik. A MiFID teszt 11. pontjában, a kockázatviselési hajlandóságra vonatkozó kérdésnél azt a választ adta, hogy a magasabb elérhető hozam reményében a befektetett összegnél nagyobb veszteség keletkezésének kockázatát is vállalja, és ennek bekövetkezése esetén a Bank felszólítására képes ehhez a pótlólagos fedezetet biztosítani. A termékkörök ismeretére vonatkozó kérdéseknél, a határidős ügylet és az opció esetében is azt a választ jelölte meg, hogy a termékkörrel kapcsolatban nem rendelkezik megfelelő tudással, de a termékkört meg kívánja ismerni, a kamatláb derivatívák tekintetében ismereteit megfelelőnek ítélte meg ahhoz, hogy az ilyen típusú befektetés kockázatait felmérje. Az alperes elvégezte a MiFID teszt értékelését, a felperes által 2008. április 22. napján aláírt tájékoztató

tartalmazta, hogy az alperes magas kockázatú, a kamatláb derivatívák termékkörbe tartozó befektetéseket is ajánlani fog.

A felek 2008. október 2. napján telefonon kötöttek árfolyamindex swap ügyletet. A 2008. október 3. napján kelt visszaigazolásban foglaltak szerint a kamatswap ügylet induló értéknapja 2008. október 6. napja, lejáratá 2013. október 7. napja volt. A szerződéskötési névértéket 200.000 CHF-ben, a felső árfolyamhatárt 185 forintban, az alsó árfolyamhatárt (a kiütési szintet) 153,30 forintban állapították meg. Az ügyletkötéskor az aktuális árfolyam 154,50 Ft/CHF, az induló értéknapon 155,50 Ft/CHF volt.

Az alperes a felperessel kötött ügyletet a nemzetközi pénzügyi piacon jutalék fejében kötött ún. tükörügylettel, ellentétes irányú kockázatvállalással fedezte, erről a felperest nem tájékoztatta, és erről a felperesnek tudomása sem volt.

A gazdasági válsággal összefüggésben bekövetkezett jelentős árfolyamváltozás hatására, az alperes ajánlatára a felek az ügyletet két alkalommal is átstrukturálták. A 2010. október 27-én kiállított visszaigazolás szerint a korábbi lezárását követő új ügylet 2010. szeptember 30. napján 2010. október 4-i induló értéknappal jött létre, a felső árfolyamszint 199,15 forintra emelkedett.

A felperes az ügyleten összesen 256.560 CHF veszteséget szenvedett el.

A felperes keresetében a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959. évi Ptk.) 318.§ (1) bekezdése és 355.§-a alapján az alperesi szerződésszegéssel okozott 256.560 svájci frank összegű kár és ennek járulékai megtérítésére kérte kötelezni az alperest, a kár összegét az elszenvedett veszteség és az alapügyletből származó nyereség alapulvételével határozta meg. Keresetét arra alapította, hogy az alperes a befektetési tanácsadási szolgáltatást nem az érdekeinek megfelelően teljesítette, a befektetési ajánlás során az 1959. évi Ptk. 277.§ (1) bekezdés *a)* és *b)* pontjában foglaltakat megsértette. Az alperes abban az esetben járt volna el jogszerűen, ha a befektetési vállalkozásokról és az árutőzsdei szolgáltatókról, valamint az általuk végezhető tevékenységek szabályairól szóló 2007. évi CXXXVIII. törvény (a továbbiakban Bszt.) 44.§ (1) bekezdésének, vagy a 45.§ (1) bekezdésének megfelelően, még a befektetési ajánlást megelőzően, annak befolyásától mentesen elvégezteti a MiFID tesztet, hogy a számára megfelelő és alkalmas szolgáltatást ajánlhassa. Az alperes a Bszt. 44.§ (5) bekezdés *a)-b)* pontjai és a 45.§ (2) bekezdéseinek *a)-b)* pontjai alapján csak azt a következtetést vonhatta volna le, hogy megalapozott befektetői döntés hozatalára nem képes. Állította a felperes, hogy az alperesnek a Bszt. 54.§ (1) bekezdés *d)-e)* pontjai alapján a szerződéskötést meg kellett volna tagadnia, illetve a Bszt. 45.§ (1) bekezdésében és 46.§ (1) bekezdésében foglalt közens rendelkezésekre tekintettel köteles lett volna felhívni a felperes figyelmét arra, hogy a termék nem neki való. Az alperesnek be kellett volna tartania a Bszt. 40.§ (1) bekezdésében megkövetelt pontos, kiegyensúlyozott, egyértelmű és világos tájékoztatásra vonatkozó kötelezettségét is, amelyet elmulasztott. Megsértette a Bszt. 40.§ (1) bekezdésében és (8) bekezdésének *a)* pontjában írt tilalmakat, valamint a (8) bekezdés *d)* pontjában írt figyelemfelhívási kötelezettségét, mert a gyors kiütődést (jövőbeni kimenetet) a múltbeli eredményekkel összefüggésben állította. A termék szerencsejáték jellegét elhallgatta, ezzel a Bszt. 40.§ (2) bekezdésének *b)* pontjában foglaltakat is megsértette. Hivatkozott a felperes arra is, hogy a szerződéskötéskor a felek között érdekösszeütközés állt fenn, az alperes a Bszt. 61.§ (1) és (2) bekezdéseiben, illetve 110.§-ában foglaltakat is megsértette, mivel harmadik szerződő féltől jutalékot kapott. A perbeli bizonyítási kötelezettséggel kapcsolatban a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény (a továbbiakban Fttv.) 15.§ (2) bekezdésének alkalmazandóságára hivatkozott.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Állította, hogy a felperes részére befektetési tanácsadást nem nyújtott, a tájékoztató és a tájékoztatási kötelezettségének eleget tett, a perbeli szerződés megkötése nem teremtett a felek között érdekkonfliktust, az összeférhetetlenségi politikájával összhangban járt el. A perbeli jogviszony nem sérti a Bszt. 61.§ (2) bekezdését sem, miután megkötéséért harmadik személytől ellenszolgáltatást nem kapott.

Az elsőfokú bíróság a keresetet az 1959. évi Ptk. 205.§ (3) bekezdésére, 277.§ (1) bekezdésére, 318.§ (1) bekezdésére, a Tpt. 5.§ (1) bekezdésének 9. pontjára, a Bszt. 4.§ (2) bekezdésének 9., 10. és 12. pontjára, 5.§ (1) bekezdésének *e)* pontjára, a 40.§ (1) bekezdésére, (2) bekezdésének *b)-c)* pontjaira, a 40.§ (4) bekezdésére, az (5) bekezdés *a)-d)* pontjaira, (8) bekezdésére, a 41.§ (1) bekezdésének *d)-e)* pontjaira, (2) bekezdésére, a 43.§ (1) és (8) bekezdéseire, a 44.§ (1)-(5) bekezdéseire, (9) bekezdésére, a 45.§ (1)-(2) és (7) bekezdéseire, a 46.§ (1)-(2) bekezdéseire, a 47.§ (1) bekezdésére, az 54.§ (1) bekezdésének *d)-e)* pontjára, a 61.§ (1)-(2) bekezdésére, a 110.§ (1) bekezdésére, az Fttv. 15.§ (2) bekezdésére és az 52.§ (2) bekezdésére hivatkozással elutasította.

Határozatának indokolása szerint a perben a felperesnek kellett bizonyítania, hogy az alperes befektetési tanácsadási szolgáltatást nyújtott számára, illetve a megjelölt kamatswap szerződések megszegésével a keresetben megjelölt összegű kárt okozta. Ehhez képest az alperesre hárult annak bizonyítása, hogy a keresettel érintett szerződések megkötése előtt az ügyletek lényeges tartalmáról, azok kockázatairól a felperest tájékoztatta, a Bszt. által előírt előzetes tájékoztatási és tájékoztatói kötelezettségének eleget tett.

Az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy az árfolyamindex swap szerződések megkötése befektetési tanácsadás keretei között történt. Álláspontja szerint ebben a körben relevanciája a befektetési ajánlás személyre szóló jellegének, valamint annak volt, hogy az meghaladta a Bszt. szerinti előzetes és utólagos tájékoztatás kereteit. A felperes privát banki tanácsadója által szervezett ügyféltalálkozón történt a termék általános jellegű ismertetése, a treasury munkatárnak a privát banki tanácsadótól tudomása volt a felperes termékismeretéről, megbeszélték a bemutatott írásbeli tájékoztatóban foglaltakat, a későbbiekben pedig az alperes tett az ügylet átstrukturálására személyre szabott ajánlatot.

Miután a perbeli kamatswap szerződéseket a felek az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes által végzett befektetési tanácsadási tevékenység keretében kötötték, az alperes előzetes tájékoztatói kötelezettségére a Bszt. 44.§-ában foglaltak voltak irányadóak. Az alperes egységes tesztet használt, amely a megfelelési és az alkalmassági teszttel szemben támasztott követelményeket is kielégítette. A Bszt. 44.§ (1) bekezdése az előzetes tájékoztató tekintetében azt követeli meg, hogy annak meg kell előznie a szerződés megkötését vagy keretszerződés esetében a megbízás végrehajtását, ami a perbeli esetben megtörtént, így a felperes alaptalanul állította a törvényi sorrendiség megsértését. Az a körülmény, hogy a termék személyes találkozón történt ismertetése megelőzte a MiFID teszt kitöltését, az elszennvedett veszteséggel való okozati összefüggés hiányában kárfelelősség alapjául egyébként sem szolgálhatott, mert a MiFID teszt kitöltése és az első árfolyamindex swap ügylet megkötése között közel hat hónap telt el, a felperes a szerződéskötéshez szükséges valamennyi lényeges információ ismeretében volt. Bizonyítatlan maradt a felperesnek az az állítása, hogy a MiFID teszt előre kitöltött vagy diktált válaszokat tartalmazott volna. Az alperes az előzetes tájékoztatóhoz szükséges, a Bszt. 44.§ (1) és (5) bekezdésében megjelölt információkhoz hozzájutott. A kockázatvállalási hajlandóság tekintetében az elsőfokú bíróság álláspontja szerint azt kellett figyelembe venni, hogy a felperes rendszeresen kötött átváltható prémium betét ügyleteket, tisztában volt az általa ilyen módon vállalt árfolyamkockázattal. Egyetértett az elsőfokú bíróság az

alperesnek azzal az álláspontjával, hogy a kockázatvállalási hajlandóság kapcsán a nem valós jelző nem értelmezhető, mert az nem más, mint az ügyfél döntése arra vonatkozóan, hogy mekkora kockázatot vállal viselni. Mindezekből következően a szerződéskötés megtagadásának a Bszt. 54.§ (1) bekezdés e) pontja alapján, az alkalmassági teszt eredményére tekintettel nem volt helye.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok, a 2008. február 12. napján kelt terméktájékoztató tartalma, a 2008. április 1. napján kiállított kockázatfeltáró nyilatkozat, a telefonbeszélgetések írásbeli anyaga és A L tanúvallomása alapján arra a következtetésre jutott, hogy az alperes a Bszt. 40.§ (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelő (világos, egyértelmű, kiegyensúlyozott és pontos) tájékoztatást nyújtott. Személyes meghallgatása során a felperes megerősítette, hogy az ügyletkötést megelőzően részletes termékismerettel rendelkezett, tisztában volt a korlátlan veszteség lehetőségével is. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint alaptalanul állította a felperes a Bszt. 40.§ (8) bekezdésében foglalt, a tájékoztatással szemben támasztott követelmények alperes általi megsértését is. A L az addigi tapasztalatokat osztotta meg a felperessel, az ügylet kimenetelét illetően pedig azt a tájékoztatást adta, hogy a korlátlan veszteség elszenvedésének esélye kevés. Ehhez képest a jövőbeni hozamra vonatkozó, és becsült múltbeli hozamon alapuló információt, illetve hozamígérletet a felperesnek adott tájékoztatás nem tartalmazott.

A Bszt. 61.§ (1)-(2) bekezdésének és 110.§-ának sérelmét sem találta megállapíthatónak az elsőfokú bíróság. A Bszt. 61.§ (1)-(2) bekezdésében írt tilalom megsértését megállapítani nem lehetett. Álláspontja szerint abból, hogy az alperes az árfolyamindex swap ügyleteket tükörügyletekkel fedezte, nem következik, hogy az alperes a perbeli szerződések megkötéséért, azok teljesítése kapcsán harmadik személytől ellenszolgáltatást kért vagy fogadott el. A Bszt. 110.§-ában írt összeférhetlenségi szabályok sem sérültek, a tükörügylet megkötése a felperes számára hátrányos érdekösszeütközést nem keletkeztetett. Az 1959. évi Ptk. 318.§ (1) bekezdése szerint a kártérítési felelősség alapjául szolgáló alperesi szerződésszegés hiánya miatt így a felperes keresetét elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes fellebbezett, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset teljesítését kérte, másodlagosan felvetve az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének indokoltságát is. A fellebbezésben foglaltak szerint az elsőfokú bíróság az alperes tájékoztatási kötelezettségének mikénti teljesítését tévesen értékelte, a megállapított tényállás és az abból levont logikai következtetés ellentmondásos, az elsőfokú bíróság a tájékoztatással összefüggésben jogszabálysértő döntést hozott. Figyelmen kívül hagyta, hogy a befektetési szolgáltatásra irányadó jogszabályi rendelkezések kiemelt célja a befektetők magas szintű védelme. A sérelem a befektetők viselkedését, döntését követő hatás, melyet a szolgáltató magatartása vált ki, ezért a befektető viselkedése és a szolgáltató magatartásra közötti okozati összefüggés szükségszerűen fennáll.

Fellebbezésében fenntartotta azt az álláspontját, hogy az alperes által nyújtott tájékoztatás a világos, egyértelmű, pontos és nem megtévesztő tájékoztatás követelményeit nem elégítette ki. Nem teljesítette azokat az előírásokat, hogy a jövőbeni teljesítményre vonatkozó információ nem alapulhat és nem is utalhat a pénzügyi eszköz vagy abból képzett index vagy mutató becsült múltbeli hozamára, változására, annak ésszerű és tárgyilagos feltételezéseken kell alapulnia, amelyeket tényszerű adatokkal kell alátámasztani, feltűnő módon fel kell hívni a figyelmet, hogy az adatok, információk becslésen alapulnak. A forint lényeges és tartós gyengülésére nem számítunk tartalmú tájékoztatást is tényszerű adatokkal kellett volna alátámasztani. Az elsőfokú bíróság tévesen vont le azt a következtetést is, hogy az alperes nem szolgáltatott a jövőbeni hozamra

vonatkozó információt. Álláspontja szerint nem csak a múltbeli hozamon alapuló vagy arra utaló jövőbeni hozamígéret jogellenes, hanem a múltbeli hozamra, változásra, teljesítményre utaló, a jövőbeni hozamra, változásra, teljesítményre vonatkozó információ közlése is, mert az téves általánosítást alapoz meg. Az az információ, hogy a perbelivel azonos ügyletek rövid időn belül kiütődtek, a múltbeli hozammal kapcsolatos információ volt, az alperes ebből általánosított a jövőbeni hozamra, változásra, teljesítményre. Azzal ajánlotta az ügyletet, hogy az a jövőben is gyorsan ki fog ütődni, nem éri meg az első fordulónapot sem. Ez a tájékoztatás egyértelműen a jövőbeni hozamra, változásra vonatkozó információt tartalmazott, ami őt megtévesztette. Az írásbeli tájékoztatónak azzal a szöveghasználatával, hogy reális esély van a kiütődésre, a kimenet valós, tényleges bekövetkezését állította az alperes, jövőbeni hozamígéretet tett, mert ha a nyeres reális, akkor a veszteség bekövetkezésének lehetősége irreális, vagyis nem valós. A tájékoztatásból okszerűen következett számára, hogy ha megkötött ügyletek mindig nyereséget hoztak az ügyfeleknek, akkor megalapozott az az általánosítás, hogy valós kockázattal nem kell számolni. Az írásbeli tájékoztató ráadásul hangsúlyozta, hogy a kamatforduló napját leszámítva a felső sávszél elérésének nincs jelentősége, ezért annak hatása nem fontos.

Fellebbezésének indokait Pf.5/F/1. sorszámú beadványában azzal egészítette ki, hogy a kockázatteltérő nyilatkozat aláírása a korlátlan veszteség bekövetkezésének vállalását azért nem bizonyítja, mert az a bekövetkezési valószínűsége semmilyen információt nem tartalmaz. Fellebbezésében arra is hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság nem tulajdonított kellő jelentőséget a PSZÁF 4/2009. számú vezetői körlevelében foglaltaknak, melyben a PSZÁF arra hívta fel a figyelmet, hogy a strukturált kamatlábcseré ügyletek látszólag kedvező feltételeikkel az árfolyammal való spekulációra ösztönöznek ahhoz nem értő ügyfeleket, ami nagy potenciális veszteséget is okozhat a számukra.

A valós kockázatok értékelését és megértését kizáró körülmény volt, hogy a maga részéről nem rendelkezett a perbeli ügylet természetével azonos, végrehajtott ügyletekből származó tapasztalattal és gyakorlattal, így a saját befektetési tanácsadójától független, megalapozott döntéshez szükséges tudásra nem támaszkodhatott, amivel az alperes is tisztában volt. Azt, hogy számára előnyös-e a befektetési ajánlás, csak a privát banki szolgáltatás és a befektetési tanácsadás jellemzői által meghatározott keretek között ítélt meg, joggal feltételezte, hogy az alperes az ő érdekeinek alárendelten, a szükségletei kielégítését szolgálva végzi a tevékenységét. Hangsúlyozta a felperes, hogy a Bszt. 40.§ (8) bekezdés *a)*, *b)* és *d)* pontjaiban foglalt kógens jogszabályi rendelkezések megsértése az alperesi magatartás jogellenességének megállapítását, azzal okozati összefüggésben pedig a tájékoztatás megtévesztőnek minősítését kötelezővé teszi, így az alperest kártérítési felelősség terheli.

Kiemelte fellebbezésében a felperes, hogy a szerződéskötéshez a Bszt. 44.§ (1) bekezdésében meghatározott alkalmassági tesztre volt szükség, a perbeli ügylet kockázatai megértéséhez és értékeléséhez szükséges ismereteknek és tapasztalatnak nemcsak a feltárása, hanem a vizsgálata is kötelező (Bszt. 44.§ (5) bekezdés *d)* pont), aminek megtörténtét az alperes nem bizonyította. A L tanúvallomásából következően az alperes jogellenesen járt el, amikor a Bszt. 43.§ (8) bekezdésében előírtakat megsértve az előzetes tájékoztatás során nem vette figyelembe a MiFID tesztben foglaltakat. A 43.§ (8) bekezdésében az előzetes tájékoztatásra előírt kógens rendelkezésnek nem lehet megfelelni, ha nem áll rendelkezésre az alkalmassági teszt, az alperes így nem győződött meg a megalapozott döntéshozatali képességéről. Az elsőfokú bíróságnak a sorrendiséggel kapcsolatos álláspontja is súlyosan jogellenes volt a felperes fellebbezésében állítottak szerint, mert előzetes tájékoztatás csak az alkalmassági felmérés alapján, annak figyelembevételével lett volna adható. Az elsőfokú bíróság tévesen határozta meg a szolgáltatási tevékenység és a végrehajtás megkezdésének

fogalmát is. Az előzetes tájékoztatás, befektetési ajánlás a 2006/73/EK irányelv értelmező rendelkezéséből következően a befektetési szolgáltatás nyújtásának vagy a végrehajtás megkezdésének minősül [(81) és (82) értelmező preambulum bekezdés].

A perbeli ügylet kockázatainak megértésére és értékelésére való alkalmassághoz szükséges tapasztalatot és gyakorlatot kizárólag a szerződés vagy megbízás tárgyát képező pénzügyi eszközzel azonos ügyletek alapján lehetett volna vizsgálni. A kockázatos befektetési ügyletekben való jártasságát az elsőfokú bíróság tévesen vezette le a prémium betéti ügyletekből, mert azok tartalmaztak ugyan árfolyamkockázatot, de az Országos Betétbiztosítási Alap által biztosított ügyletek voltak. A korábbi ügyleteinek természete, mérete, gyakorisága és időtartama, a befektetési célja és a termékismerete sem felelt meg a perbeli ügyletnek. Az alperesnek fel kellett volna ismernie, hogy ha a származtatott tőkeáttételes ügyleteket nem ismeri, de rá mégis a magas kockázatvállalás jellemző, ez olyan ellentmondás, amelyből következően a perbeli ügylet nem megfelelő a számára. A tőkeáttételes, származtatott, összetett, bonyolult befektetési ügylet kockázatainak megértésére és értékelésére nem volt képes, így az alperes köteles lett volna a 44.§ (9) bekezdéséből következően a 44.§ (6) bekezdés szerint eljárni, vagy az 54.§ szerint az ügyletkötést megtagadni.

Fellebbezésében fenntartotta a felperes azokat a hivatkozásait is, hogy a saját számlás ügyletet kötő alperes harmadik féltől az ügylet kapcsán jutalékot kapott, a harmadik fél jutalék formájában ellenszolgáltatást nyújtott. A Bszt. 61.§ (1) bekezdésében előírtakkal szemben nem az ügyfél érdekeivel összhangban járt el az alperes, amikor eladta számára az ügylet teljes kockázatát befektetési tanácsadás keretében, amit ő alperesi tanácsra vállalt, és megsértette azt az előírást is, hogy nem kérhet és nem fogadhat el olyan anyagi vagy nem anyagi természetű juttatást, előnyt, melyet nem az ügyfél vagy az ügyfél javára eljáró harmadik személy részére, vagy nem ezek részéről teljesítenek.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Álláspontja szerint a bizonyítási teher átfordulását a felperes hivatkozásaival ellentétben az Fttv. rendelkezései nem eredményezhették, mivel az Fttv. 52.§ (2) bekezdése alapján az Fttv. kizárólag a 2008. szeptember 1. napja után tanúsított magatartásokra vonatkozik, a perbeli magatartások pedig kivétel nélkül megelőzik ezt az időpontot. Az Fttv. egyebekben is csak a kereskedelmi gyakorlat részét képező tényállítás valóságának bizonyítása esetére tartalmaz ilyen jogkövetkezményt, mely tényállítások a jelen pernek nem képezik tárgyát, a tájékoztatás jogellenességével kapcsolatos bizonyítás az általános szabályok szerint történhet az Fttv. alkalmazása mellett is.

Álláspontja szerint a termék jövőbeni teljesítményére vonatkozó tájékoztatás nem tartozik a Bszt. 40.§ (8) bekezdésének hatálya alá, mivel a hivatkozott rendelkezés a pénzügyi eszközt érintően azt az esetet nevesíti, ha a befektetési vállalkozás által adott tájékoztatás a pénzügyi eszköz, az abból képzett index vagy mutató jövőbeni hozamára, változására vonatkozó információt tartalmaz. A felperes hivatkozásaival szemben a perbeli termék jövőbeni hozamára vagy változására vonatkozó információt nem adott, nem állította, hogy a perbeli ügylet az első fordulónap előtt kiütődik, a terméktájékoztatónak is csak azt tartalmazta, hogy ennek elérésére reális esély mutatkozik. A kiütődés reális esélye nem minősül hozamígéretnak, az általa figyelt árfolyamváltozásokról és annak az ügyletre gyakorolt hatásáról tájékoztatta a felperest. A bizonyított tartalmú tájékoztatások, a felperes nyilatkozata és a tanúvallomások egyértelműen cáfolták, hogy a felperes a kapott tájékoztatást úgy értékelhette volna, hogy az ügylettel kizárólag nyerni lehet. A kiütődés esélyének realitásáról adott tájékoztatása nem állt kapcsolatban a korábban kötött ügyletek sikeres kiütődésével, nem a múltbeli teljesítményen alapult.

Fenntartotta azt az érvelését, hogy a Bszt. 40.§ (8) bekezdésének sérelme sem eredményezné szükségszerűen a tájékoztatás megtévesztő jellegét. A kereset csak akkor lenne megalapozott, ha a Bszt. 40.§ (8) bekezdését sértő módon a hozamra vonatkozó információ valótlan lett volna, és a felperes az információ valótlanságának ismeretében nem köti meg a perbeli szerződést. E feltételek azonban nem teljesültek. Ezzel szemben bizonyított, hogy a felperes az ügylet kockázataival tisztában volt, de bízott abban, hogy azok nem realizálódnak (16. számú jegyzőkönyv 9. oldal).

Változatlanul vitatta az alperes a MiFID teszttel kapcsolatos jogsértést is, hozzátéve, hogy a MiFID teszttel kapcsolatos esetleges szabálytalanságok magánjogi jogkövetkezményekre nem vezetnek. A MiFID teszt kitöltésére a keretszerződés esetén a megbízás végrehajtását megelőzően sor került a Bszt. 44.§ (1) bekezdésében megkövetelteknek megfelelően. A felperes által hivatkozott implementált uniós irányelvek nem támasztják alá a felperes állításait, nem rögzítenek határidőt a MiFID teszt elkészítésével kapcsolatban. A 2006/73/EK irányelv (81) preambulum bekezdése arra utal, hogy minden információnak tisztességesnek, egyértelműnek és nem félrevezetőnek kell lennie. E kötelezettségek megsértése nem vezethető le az alperes által adott tájékoztatásból. A felperes nem bizonyította, hogy őt az alperes befolyásolta volna a MiFID teszt kitöltésében, iratellenesek azok a felperesi állítások, hogy az alperes elmulasztotta a MiFID teszt kiértékelését.

Az elsőfokú ítélet helyesen rögzítette, hogy a felperesnek az árfolyamkockázat tényével tisztában kellett lennie, hiszen az a prémium betéti ügyleteknek is lényegi elemét képezi. A MiFID tesztből szerzett, az ügyfélre általában jellemző befektetési ügyletek nagyságrendjére, időtávjára vonatkozó információk adott esetben nem voltak relevánsak, mivel az ügyfél másmilyen időtávú befektetéseket is vállalhat, a perbeli ügylet esetén pedig a befektetett összeg nem értelmezhető, a névérték csak virtuális. Az elsősorban hosszú távú megtakarításokban gondolkodó ügyfél is befektetheti eltérő céllal a pénzét, azt pedig a Bszt. nem követeli meg, hogy az ügyfél pénzügyi eszközzel kapcsolatos ismerete konkrét ügyletekből származzon. A felperes nem bizonyította, hogy a MiFID teszt állítólagos ellentmondásai és kára között bármilyen okozati összefüggés állna fenn.

Továbbra is állította fellebbezési ellenkérelmében az alperes, hogy a tüközügyletért részére fizetett díj nem eredményezi a Bszt. 61.§-ának sérelmét. Egyébként sincs okozati összefüggés a felperes vesztesége és a Bszt. 61.§-ának állítólagos sérelme között. A Bszt. 61.§-a az ún. ösztönzési szabályokat határozza meg arra vonatkozóan, hogy valamely termék értékesítéséért a befektetési vállalkozás milyen ellenszolgáltatásban részesülhet.

Fenntartotta azt a jogi álláspontját is, hogy a perbeli szerződés megkötésére nem befektetési tanácsadás keretében került sor, utalt a Pécsi Ítéltábla Pf.VI.20.123/2015/21. számú ítéletében kifejtettekre, és rámutatott arra, hogy az elsőfokú ítélet hivatkozásaival ellentétben a 2010. évi átstrukturálás a 2008. évi jogviszony megítélésére nem hathatott ki. Kiemelte, hogy a fellebbezésben foglaltakkal szemben a felperes nem azért szenvedett kárt a perbeli ügyleten, mert hibás tájékoztatást kapott, hanem azért, mert a perbeli termék kockázatát jelentő árfolyam a felperes számára tartósan és nagymértékben kedvezőtlen irányban mozdult el. E kockázat azonban az ügylet lényege, melynek viselésére a felperes köteles.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállást helyesen állapította meg, és a fellebbezéssel érintett kérdésekben a helyesen megállapított tényállásból helytálló jogi következtetéseket levonva hozta meg érdemben is megalapozott ítéletét.

A felperes másodlagos fellebbezési kérelmére figyelemmel a másodfokú bíróság elsődlegesen azt vizsgálta, hogy az elsőfokú ítélet vagy azt az megelőző eljárás szenved-e bármely olyan hibában, amely miatt az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése szükséges. Az elsőfokú bíróság eljárásjogi kötelezettségeinek maradéktalanul eleget tett, a bizonyítási kötelezettségről és teherről - az Fttv. 15.§ (2) bekezdésében foglalt bizonyítási szabály helyes indokkal történt mellőzésére figyelemmel - a feleket megfelelően tájékoztatta, a bizonyítási eljárást teljes körűen lefolytatta, annak eredményéről okszerű és következetes mérlegeléssel adott számot. Hatályon kívül helyezésre vezető ok nem merült fel, ezért az elsőfokú ítélet felülbírálatának akadálya nem volt.

A fellebbezésben foglaltakkal érdemben sem értett egyet a másodfokú bíróság, annak előre bocsátásával, hogy mivel a fellebbezés nem terjedt ki arra a kérdésre, hogy a peres felek a felperes számára veszteségessé vált kamatswap ügyletet befektetési tanácsadási jogviszony keretei között kötötték-e, a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének ezt a megállapítását nem érintette.

A megkötött ügylet eredményeként elszenvedett veszteség miatt az alperes kártérítési felelősségét a tájékoztatással összefüggésben csak abban az esetben lehetett volna megállapítani, ha a tájékoztatás hiányossága miatt döntött volna a felperes az ügyletkötés mellett, míg a jogszerű tájékoztatás esetén az ügylet megkötésétől valószínűséggel elzárkózott volna. Osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak azt a végkövetkeztetését, hogy ilyen megtévesztő, a Bszt. 40.§ (1) bekezdésébe ütköző tájékoztatás az alperes részéről nem történt.

A Bszt. 40.§ (8) bekezdése a pénzügyi eszközre (ideértve az abból képzett mutatót vagy indexet is) vonatkozóan annak változásával, vagy jövőbeni hozamával kapcsolatban nyújtott információra határoz meg tartalmi követelményeket. Ebben a körben annak a két tájékoztatási elemnek az információtartalmát kellett megvizsgálni, miszerint az alsó árfolyamkorlát elérésére reális esély mutatkozik, illetve, hogy az alperes az árfolyamok lényeges és tartós változására nem számít. Az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást abban a kérdésben, hogy ezek az információk nem minősíthetők a pénzügyi eszköz változására, jövőbeni hozamára vonatkozó következtetéseknek. A jövőbeni kimenet minőségére vonatkozó határozott állítást az alperes nem tett, a tájékoztatás lényegében arra vonatkozott, hogy az ügylet alapvető jellemzője szerint az ügyfél számára kedvező (az alsó sávot elérő, vagy a sávban maradó) árfolyamváltozás esélye nagyobb, mint a számára kedvezőtlen (tartósan a felső sáv felett maradó) árfolyamváltozás eshetősége. A fentiek szerinti aszimmetrikus kockázati szerkezet az ügylet jellegadó sajátossága volt, az erre vonatkozó ismertetést így a tájékoztatás nem nélkülözhetette. A tájékoztatás teljességét a kockázatoknak való kitettségre történő figyelemfelhívás, és a kisebb esélyű kimenethez tartozó lehetséges veszteség korlátlanúságára való figyelmeztetés szolgálta (szemben a nagyobb esélyű kimenettel elérhető korlátozott haszonnal). A felperes a múltbeli hozammal kapcsolatos információ közlését önmagában a megtévesztő általánosítással azonosította. A jogszabály azonban nem a múltbeli eredmények ismertetését, hanem a jövőbeni hozamnak a becsült múltbeli hozammal történő összekapcsolását tilalmazza, az ilyen tilos összekapcsolást pedig az alperesi tájékoztatás elkerülte.

Kérdésként merült fel ugyanakkor a perben, hogy a befektető figyelmének a múltbeli teljesítményre irányítása elleplezhette-e az ügylet jövőbeni teljesítményének kiszámíthatatlanságát. Erre azonban a felperesi állásponttal szemben az adott esetben nem lehetett következtetni. Nem vonható kétségbe, hogy a privát banki tanácsadó sikeres, sok kötéssel járó termékként mutatta be a múltbeli tapasztalatok alapján a perbeli ügyletet, de nem valós az a felperesi hivatkozás, hogy ezzel a kiütődés jövőbeli gyors bekövetkezését, a biztos hozamot kapcsolta össze. A tájékoztatás tartalmazta ugyan, hogy reális esély van a gyors kiütődésre, de tartalmazta azt az információt is,

hogy az ügylet jellegéből következően előfordulhat, hogy ez nem történik meg, a tájékoztatás megtévesztő jellege így nem volt megállapítható. A felperes a személyes előadása szerint maradéktalanul tisztában volt azokkal a feltételekkel, hogy az ügyfél mely esetben fizet, ami önmagában cáfolja azt az állítást, hogy az alperes ígérete a rövid időtávú, gyors kiütődésről szólt, amely mellett az első fordulónapi elszámolásra nem kerülhet sor.

A Bszt. 40.§ (5) bekezdésének *b)* pontja a pénzügyi eszköz, pénzügyi eszközből képzett index vagy mutató elmúlt öt naptári évben mért hozamára, változására vonatkozó adatok bemutatását kötelezően előírja. Mivel pedig ebben a időszakban az árfolyam a felső határt nem közelítette meg, okszerűen levonható volt az a felperes által is ismert és az ügylet iránti érdeklődését felkeltő következtetés, hogy az ügyletek a múltban kivétel nélkül eredményesek voltak.

Téves volt a tájékoztatásnak abba a kontextusba történő felperesi beállítása is, hogyha a nyereség reális, akkor a veszteség bekövetkezésének lehetősége irreális, vagyis nem valós. Ez a következtetés logikailag sem igazolható. A kimenetek egyikének realitása nem eredményez kizárólagosságot, sőt, éppen annak ellenkezőjére utal, mert a realitás kiemelése a lehetőség meglétének hangsúlyozását jelenti. A lehetőség pedig fogalmilag a többség egyike, így az alperes a reális esély állításával nem ígért kiszámítható kimenetet. A kockázatnak, mint bekövetkezési valószínűségnek a bizonytalanságtól történő, a pénzügyi szakirodalomban megjelenő és a felperes által idézett megkülönböztetése az alperesi tájékoztatás jogi megítélését nem befolyásolhatta, mivel jogi értelemben a kockázat és a bizonytalanság azonos értelmezési tartományhoz tartozó fogalmak, amennyiben a felperes az egyiket tudomásul vette, a másikkal értelemszerűen számolnia kellett.

Utal a másodfokú bíróság arra is, hogy a PSZÁF 2010 őszén folytatott célvizsgálata alapján hozott PSZÁF .../2010. számú határozat az alperes terméktájékoztatóját a Bszt.40.§-ában foglalt általános követelményeket kielégítőnek találta, azzal, hogy a tájékoztatás pontos, és nem helyez túlzott hangsúlyt az ügylet előnyeire, a kapcsolódó kockázatok tisztességes és egyértelmű megjelölése nélkül.

Helyesen következtetett az elsőfokú bíróság arra is, hogy a jogszabály által előírt tájékoztatói kötelezettségét az alperes nem sértette meg, illetve a tájékoztatói kötelezettség mikénti teljesítése nem állt okozati összefüggésben az ügylet létrejöttével.

Ebben a körben az azonos végrehajtott ügyletből származó tapasztalat és gyakorlat hiányát a felperes tévesen értelmezte a valós kockázatok értékelését és megértését kizáró, az ügyletkötés megtagadására okot adó körülményként. Ha kizárólag a szerződés tárgyát képező pénzügyi eszköz, ügylet alapozhatná meg az ügylet ajánlhatóságát, abból az következne, hogy az ügyfél soha nem is köthetne korábban nem kötött ügyletet, nem változtathatna befektetői mentalitását, így mind a tapasztalatszerzéstől, mind pedig az ügyletkötéstől el lenne zárva.

Megalapozatlanul vitatta a felperes az elsőfokú bíróságnak azt a következtetését is, hogy az árfolyam spekulációban járatlannak nem volt tekinthető, mivel saját előadása szerint is sikeresen kötött szintén árfolyam spekulációra alapított (bár tényszerűen jóval kevésbé kockázatos) ügyleteket a perbeli ügylet megkötését megelőzően.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében helytállóan hivatkozott arra, hogy a perben az ügylet kockázatai megértéséhez és értékeléséhez szükséges felperesi ismeretek és tapasztalatok vizsgálatának elmulasztására vonatkozó információ nem merült fel. A vizsgálat elmulasztásának az a felperesi hivatkozás is ellentmond, hogy egyes válaszokat az alperes sugalmazott, miután a

válaszoknak csak abban az esetben lehetett jelentősége, ha a vizsgálatot az alperes ténylegesen el is végezte. Egyetértett a másodfokú bíróság az alperesnek az elsőfokú bíróság által is elfogadott azzal a következtetéssel, hogy a kockázatviselési hajlandósággal kapcsolatos kérdésre adott válasz elsősorban a választott kockázati hajlandóságra utaló információt tartalmaz, és az ügyfél döntését tükrözi abban a körben, hogy milyen mértékű kockázatot kíván, illetve mer felvállalni.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a MiFID teszt kitöltésére a Bszt. 44.§ (1) bekezdésében, illetve a Bszt. 45.§ (1) bekezdésében előírt határidőben, a keretszerződésen alapuló megbízás végrehajtását megelőzően került sor. E rendelkezésekből az következik, hogy a jogszabály által előírt tájékoztatói kötelezettségét a befektetési vállalkozás a keretszerződés megkötését követően, az egyes megbízások végrehajtását megelőzően is teljesítheti. Szükség esetén az alperesnek ebben az esetben is módja lett volna rá, hogy a MiFID teszt eredményeként felhívja az ügyfél figyelmét arra, hogy egyes, a keretszerződés alapján elérhető pénzügyi eszköz vagy ügylet nem megfelelő a számára (Bszt.46.§ (1) bekezdés), illetőleg befektetési tanácsadás esetén a szerződéskötést a Bszt.54.§ (1) bekezdése alapján megtagadja.

A 2006/73/EK irányelv (82) preambulum bekezdése a felperes hivatkozásával ellentétben nem azt tartalmazza, hogy már a tájékoztatás is végrehajtásnak minősül. Éppen ellenkezőleg, e bekezdés az előkészületi tevékenységet különbözteti meg a végrehajtástól, amikor úgy fogalmaz, hogy a befektetési tevékenység végrehajtásának az előkészületi tevékenységei (ide értve az általános tanácsadást is) a szolgáltatás szerves részét képezik.

Nem vitatható, hogy a perbeli esetben az előzetes tájékoztatás egy jelentős része megelőzte az előzetes tájékoztatót, így a Bszt. 43.§ (8) bekezdésében előírtakat valóban nélkülözte az alperesi tájékoztatás. A Bszt. 43.§ (8) bekezdése ugyanis úgy rendelkezik, hogy az előzetes tájékoztatást az előzetes tájékoztató során feltártak megfelelő figyelembevételével kell végezni. A felperes azonban megalapozottan nem hivatkozhat arra, hogy az előzetes tájékoztatás alapján szerzett ismeretek nélkül az előzetes tájékoztató eredménye eltérően alakult volna. Ha a jellemző befektetői attitűdje és a válaszok között alakult volna ki különbség az elvárásokhoz való igazodása folytán, úgy a felperesnek fel kellett ismernie, hogy a válasszal az alperes által jelentősnek tartott körülményhez alkalmazkodik, így döntéséért a felelősséget nem háríthatja át. Ha pedig a befektetői attitűdje változott volna időközben, úgy az ügylet nem megfelelő volta fel sem merülhet.

A felperes állításával szemben, az elsőfokú bíróság helyes megállapítása szerint a MiFID teszt kérdéseire adott válaszok között feloldandó ellentmondás nem volt. Nem értékelhető ilyenként az sem, ha a fél hosszútávú megtakarítási célokat tart szem előtt, de ennek érdekében magasabb kockázatot is vállal, mert a nagyobb veszteség kockázatát vállaló fél hosszabb távú céljait is szolgálhatja az ilyen ügylettel elérhető magasabb nyereség.

A másodfokú bíróság megítélése szerint a felperes a személyes előadásából kitűnően privát banki átlagbefektetőként alkalmas volt az ügylet megértésére, annak átlátására, hogy a kamatelőnyt, illetve a gyors kiütődéssel elérhető kedvező hozamot kizárólag a kockázatvállalás eredményezi. Az a felperesi hivatkozás, miszerint az alperes azt a látszatot keltette, hogy a termék biztonságos befektetés, azért sem fogadható el, mert a felperesnek az ügylet lényegének ismeretében tudnia kellett, hogy ő ténylegesen nem fektet be a termékbe, aminek hiányában a termék alapvetően nem több, mint fogadás, szerencsejáték. Ilyen körülmények között azt várhatta el a szerződő partnerétől, hogy a fogadás tisztességes legyen, a másik fél is legyen bizonytalan a fogadás megkötésekor annak kimenetelét illetően, és azt követően se befolyásolja annak kimenetelét. Ezzel ellentétes információ pedig a perben nem merült fel.

Az alperes tehát az 1959. évi Ptk. 205.§ (3) bekezdésében megalapozott együttműködési és tájékoztatási kötelezettségét nem sértette meg, az 1959. évi Ptk. 277.§ (1) és (2) bekezdésébe ütköző szerződésszegő magatartást nem tanúsított, így az 1959. évi Ptk. 318.§ (1) bekezdése folytán alkalmazandó 339.§ (1) bekezdése alapján kártérítési felelőssége nem áll fenn. A Bszt. 61.§ (2) bekezdésében tilalmazott juttatás elfogadása, vagy a Bszt. 110.§-a szerinti összeférhetlenségi politika esetleges megszegése és a perbeli ügylet megkötése közötti okozati összefüggés lehetőségének hiányában e rendelkezések sem alapozhatták meg az alperes kártérítési felelősségét.

A fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése eredménytelen maradt, ezért ő köteles megfizetni a Pp.239.§-a folytán alkalmazandó Pp.78.§ (1) bekezdése alapján az alperesi jogi képviselőnek a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés *b)* pontja és (5) bekezdése, valamint 4/A.§-a alapján megállapított, a fellebbezés előterjesztésekor irányadó 283,85 HUF/CHF árfolyamra figyelemmel 72.824.556 forintban számított fellebbezési értéknek megfelelő 1.514.300 forint összegű munkadíját.

A felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74.§ (3) bekezdése folytán alkalmazandó, a költségmentességről szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján, a Pp. 78.§ (1) bekezdésére figyelemmel köteles a személyes illetékeljegyzési jogára figyelemmel feljegyzett 2.500.000 forint fellebbezési eljárási illeték megfizetésére.

Pécs, 2017. július 11.

Dr. Kutasi Tünde s.k. a tanács elnöke, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. előadó bíró, Dr. Vogycska Petra s.k. bíró